

Jornada de santificació sacerdotal

El divendres 27 de juny, seguint les indicacions donades per la Congregació per al Clergat, es va celebrar una jornada de santificació i fraternitat sacerdotal al Seminari Conciliar de Barcelona. Primerament, el cardenal arquebisbe va exposar una meditació centrada, sobretot, en l'exhortació del papa Francesc *La joia*

de l'Evangelí. Després es va fer mitja hora d'adoració i de pregària silenciosa davant el Santíssim Sagrament, que es va cloure amb la benedicció impartida pel cardenal.

GLOSSA

Cantar, font de comunió

Uns pares, esperant que els fills sortissin del casal d'estiu al final de la tarda, parlaven entre ells de la importància del cant coral, d'aprendre cançons, de conèixer el repertori popular propi i aliè, de la potencialitat educativa d'unir les veus, de fer-ho harmònicament... Lamentaven que els seus fills cantessin poc a les activitats de lleure i que, si ho feien, fos per iniciativa pròpia i per cantar cançons actuals, algunes amb lletres dubtosament educatives, que sovint ni tan sols coneixien senceres. Assenyalaven aquest dèficit educatiu des del bon record de les estones que havien passat cantant als focs de camp dels campaments o a les vetllades de colònies i les estones d'assaig amb algun monitor destre amb la guitarra i amb bona veu.

Fer que els infants cantin és una tasca que sempre hi haurà qui consideri de segona línia, una mena de complement que es pot afegir de més a més. Quin error! La cançó representa per a tots —i particularment per als infants— un valor educatiu de primer ordre. Cantar és una font de comunió i de lligam interpersonal que va més enllà de les idees, que pren vitalment tota la persona.

Quan parlem, per exemple, del que hauria de ser la solidaritat humana, potser ens entendríem més bé si preniem com a exemple la can-

çó, i no l'acció. Perquè en la cançó hom experimenta que l'esforç i l'exigència personal per aportar allò que és més pròpiament i irreductible seu no dóna com a resultat una simple suma de veus individuals, sinó una unitat que va més enllà de la suma d'individus. Quan parlem del que hauria de ser la comunicació humana, potser ens entendríem més bé si preniem com a exemple la cançó i no la simple paraula. Perquè amb la cançó hom es pot entendre, crear lligams sense renunciar a la pròpia manera d'expressar-se: l'experiència de compartir un cant, quan tothom el canta en la seva llengua, és sempre inoblidable. Al capdavall, ningú no canta mai sol, encara que només se senti la seva veu.

Convé ensenyar als infants allò que hi ha d'humanitzador en cada cant. Que, a través de les cançons, aprenguin a estimar la terra i els homes i les dones que l'habiten. Que, a través de la cançó, coneguin millor la tradició cultural que ens configura com a poble entre els pobles. Que sàpiguen que viure és sumar esforços i no restar-ne, comunicar-se i no aïllar-se. Que descobreixin la possibilitat de pregar fent de les paraules cant de lloança, d'acció de gràcies, de petició. «Al-leluia! Lloeu el Senyor: dóna bo de cantar al nostre Déu, és agradós de cantar-li lloances!» (Sl 147,1).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Les vacances del papa Francesc

En un dels llibres que s'han publicat sobre el papa Francesc o sobre els seus escrits —el titulat *Ment oberta, cor creient*— hi ha una anècdota molt significativa sobre les vacances de qui aleshores era el cardenal arquebisbe de Buenos Aires i ara és el papa Francesc.

Escriu el pròleg del llibre l'arquebisbe de Santa Fe de la Vera Cruz, José María Arancedo, que diu el que segueix: «Recordo, i això és una cosa testimonial, que una vegada li vaig preguntar sobre les seves vacances, què feia durant el mes de gener —temps de vacances en el món austral—, a on anava. Recordo que em respongué que es quedava a la cúria i descansava resant i llegint —re llegint— els clàssics. La seva resposta em sorprengué, però em serví, i he mirat de posar-la en pràctica. Quant hem perdut culturalment amb la ruptura amb el món clàssic!» —afegeix encara aquest arquebisbe, company del Papa a l'Argentina, que diu que veu en aquesta estimació del Papa per la lectura dels autors clàssics el secret del seu bon maneig de l'idioma i de la bellesa i la sobrietat de la seva prosa.

Aquest bon maneig de l'idioma es deu també al fet que el pare Bergoglio, essent un jove jesuïta, va ser professor de literatura al Col·legi de la Immaculada Concepció de la ciutat de Santa Fe, portat pels jesuïtes. «Abans d'entrar al seminari havia estudiat química —va explicar el Papa en un llibre-entrevista— i vaig pensar que em donarien alguna matèria científica, però no, em van encomanar impartir psicologia i literatura. La psicologia l'havia estudiat quan vaig cursar filosofia i em resultava fàcil, mentre que per a la literatura, que m'agradava molt, vaig haver-me de preparar durant l'estiu», explica qui aleshores era el cardenal Bergoglio.

El professor Bergoglio animava els seus alumnes a escriure contes. En un viatge a Buenos Aires els va ensenyar a l'escriptor Jorge Luis Borges. Li varen agradar tant que va dir que calia publicar-los i es va oferir per escriure el pròleg. Així fou, i es van editar amb el títol de *Cuentos originales*. A més, el pare Bergoglio va portar un dia el mateix Borges a fer una classe als seus alumnes del col·legi de Santa Fe.

Els lectors ja saben, a hores d'ara, que el Sant Pare continua amb aquest bon costum que tenia a Buenos Aires: dedicar el temps de vacances —durant el qual continua a la seva residència del Vaticà— a la pregària i la lectura. I també a treballar. Ell mateix em va explicar durant una audiència al final de l'estiu passat que havia dedicat els dies de les vacances a redactar l'exhortació apostòlica *La joia de l'Evangelí*, que és el document programàtic del seu pontificat.

Que l'exemple del Sant Pare ens sigui un estímul per dedicar el temps de vacances al cultiu de la pregària i la lectura. I, si pot ser, dels autors clàssics.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Aquesta imatge parla
El jove jesuïta Jorge Mario Bergoglio envoltat pels seus pares, germanes i germans

ENTREVISTA

▶ **MONTSERRAT RIBAS I PIERA**

Converses amb amor

La Montserrat Ribas destaca de la seva germana Carmen —que va morir l'1 de gener de 2002— «la seva joia de viure, la seva alegria eixelebrada i comunicativa». Era assistent social de Càritas, una tasca que va exercir «a fons i amb una total anarquia i desordre, i que es traduïa en estimar». Per retre-li un homenatge, la Montserrat ha recollit en el llibre *Converses amb la meva germana* (Ed. Saragossa) tretze converses sobre diverses coses pensades i viscudes amb ella.

Què transmet el llibre?

Déu és amor i on hi ha amor hi ha Déu. Tota la vida de la Carmen va estar amarada per aquest amor, participació del que Déu ens té. Aquest amor el va aportar a tots els que l'envoltaven, especialment als més desvalguts, amb una alegria constant i valentia davant dels contratemps, com va ser afrontar la dura i llarga malaltia que va patir.

De la fe, punt cabdal que conduïa les seves vides, no en parlaven...

«Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35). Va ser el seu lema. Potser un cert pudor i timidesa ens va impedir expressar la nostra fe oralment. Però crec que aquesta fe que Déu ens va donar i que ens van transmetre els nostres pares la vam intuir i ens unia sense parlar-ne.

Com ha evolucionat la seva fe, arran de la mort de la Carmen?

He gaudit molt escrivint les *Converses*. Poden semblar una mica surrealistes, però són reals. I he après aspectes que quan ella vivia no vaig apreciar prou. Jo sento, sense deixar de viure amb joia els moments actuals, que em vaig acostant amb serenitat i confiança a aquesta trobada amb el Senyor.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

Jerusalem i la veritable identitat de Jesús

La finalitat de la meua ponència és indicar que el missatge evangèlic proclamat per Jesús en la gran ciutat de Jerusalem pot inspirar la nostra proclamació de l'Evangeli en les grans ciutats del segle XXI.

Jerusalem fou la ciutat en què Jesús mostrà la seva veritable identitat. La predicació de l'Evangeli de Jesús en les megàpolis del nostre segle es fa en un clima marcat per l'absència de Déu. L'impacte que pugui fer la proposta de l'Evangeli dependrà molt de la proclamació de la veritable identitat de Jesús en el nostre temps. Cal instaurar un diàleg sobre la fe en Jesucrist, sense por i sense excloure ningú.

Així com Jesús va cercar la trobada amb tothom, l'Església haurà de tenir la valentia, com diu el papa Francesc, d'anar a anunciar la Bona Nova a tots els qui habiten les ciutats, els carrers, les places públiques, els llocs de treball..., per ajudar-los a conèixer millor Jesús, a convertir-se a ell i, d'aquesta manera, tenir accés a la vida divina, a la vida eterna.

Jesús anava a trobar els pobres, els leprosos, fora o al marge de les ciutats i pobles; anava fins als *extramurs* per guarir-los i ajudar-los. Crec que la pastoral de les grans ciutats ens imposa aquest compromís: anar fins a les perifèries, anar fins als marges socials, fins als marginats que hi ha a totes les grans concentracions urbanes. I anar-hi per proclamar —amb obres i amb paraules— en aquests àmbits marginals el Crist mort i ressuscitat per tots nosaltres.

(De la ponència del Dr. Jean-Bosco Matand, de Kinshasa, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Mi experiencia profesional

Alo largo de mi ejercicio profesional —que ya supera las cuatro décadas— como médico psiquiatra atendiendo a niños y a sus familias, me he encontrado con multitud de casos de separaciones. Las he visto de todos los colores. Desde muy civilizadas a muy turbulentas. He sido testigo de miradas brutales de odio entre adultos que, seguramente, unos años antes se cogían tiernamente las manos y se miraban embelesados.

He oído tremendas sentencias de muerte en boca de cónyuges que se sentían traicionados y deseaban lo peor para la que otrora fue su admirada pareja. He visto caritas de pánico en niños con sólo mencionar la posibilidad de que se excluyera a un padre de su vida... Y a todo esto me gustaría poner remedio o, como mínimo, mitigar estos peliagudos acontecimientos. ¿Es ello posible? Le puedo contestar contundente y categórico: sí.

La capacidad de comprender las situaciones por más escabrosas que sean, de ver las cosas con otras perspectivas no tan negativas, de saber perdonar (aunque no lo merezca la persona depositaria de este perdón), de saber gestionar adecuadamente el tiempo con los hijos..., todo ello es factible si se sabe explicar a los padres cómo hacerlo y hay buena disposición por parte de ellos a escuchar, porque quieren educar bien a sus hijos.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Conservar nuestra pequeñez ante Dios

En Asís, el Papa alababa al Señor por que Dios elige a los pequeños. San Francisco se despojó de una vida cómoda y superficial para vivir como hijo del verdadero Padre que está en el Cielo.

El inicio de agosto nos invita a dirigir nuestra mirada hacia Asís, y allí hacia María, Reina de los Ángeles, titular de la pequeña capilla de la Porciúncula. En 1216, en una visión, el santo obtuvo de Jesús la *indulgencia de la Porciúncula* (también llamada *el perdón de Asís*), aprobada por Honorio III.

En una homilía en Santa Marta, el papa Francisco afirmaba que «todos nosotros, con el bautismo, fuimos elegidos por el Señor». «¿Dónde está la fidelidad cristiana?», se preguntó. Y respondió: «La fidelidad cristiana, nuestra fidelidad, es sencillamente custodiar nuestra pequeñez para que pueda dialogar con el Señor.»

Cuando no somos fieles al Señor, el arrepentimiento, la oración, el sacramento, la petición de perdón, la penitencia, nos permiten volver a nuestra pequeñez. «La humildad, la docilidad y la mansedumbre» son las bases para llevar adelante «el diálogo entre nuestra pequeñez y la grandeza de Dios».

Y concluyó: «Que el Señor nos conceda, por intercesión de la Virgen, la gracia de custodiar nuestra pequeñez ante Él.»

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

4. □ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Jr 28,1-17 / SI 118 / Mt 14,22-36]. Sant Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana mr.
5. ■ **Dimarts** [Jr 30,1-2.12-15.18-22 / SI 101 / Mt 15,1-2.10-14]. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...
6. □ **Dimecres** [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19) / SI 96 / Mt 17,1-9]. Transfiguració del Senyor, popularment *el Salvador*, situada per tradició al mont Tabor (s. IV). Sant Just i sant Pastor, noiets germans mrs. d'Alcalá d'Henares.
7. ■ **Dijous** [Jr 31,31-34 / SI 50 / Mt 16,13-23]. St. Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus 4 diaques, mrs.; St. Gaietà (*Cayetano*, Vicenza 1480 - Nàpols 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524).
8. □ **Divendres** [Na 1,15;2,2;3,1-3.6-7 / SI: Dt 32, 35cd-36ab.39abcd.41 / Mt 16,24-28]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Lenguadoc (1215) per combatre els albigesos.
9. ■ **Dissabte** [Os 2,14b.15b.19-20 / SI 44 / Mt 25,1-13]. Sta. Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa; St. Romà, mr. (s. III); St. Esteve, bisbe i mr.; Sta. Càndida Maria Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.
10. ■ **† Diumenge vinent**, XIX de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1Re 19,9a.11-13a / SI 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-3)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.»

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,35.37-39)

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagrant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

▶ Evangelí segons sant Mateu (Mt 14,13-21)

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblats a comprar-se menjar». Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos». Jesús respongué: «Porteu-me'ls.»

Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-3)

Así dice el Señor: «Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclina el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David.»

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias de favores.* El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,35.37-39)

Hermanos:

¿Quién podrá apartarnos del amor de Cristo?: ¿la aflicción?, ¿la angustia?, ¿la persecución?, ¿el hambre?, ¿la desnudez?, ¿el peligro?, ¿la espada? Pero en todo esto vencemos fácilmente por aquel que nos ha amado. Pues estoy convencido de que ni muerte, ni vida, ni ángeles, ni principados, ni presente, ni futuro, ni potencias, ni altura, ni profundidad, ni criatura alguna podrá apartarnos del amor de Dios manifestado en Cristo Jesús, Señor nuestro.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 14,13-21)

En aquel tiempo, al enterarse Jesús de la muerte de Juan, el Bautista, se marchó de allí en barca, a un sitio tranquilo y apartado. Al saberlo la gente, lo siguió por tierra desde los pueblos. Al desembarcar, vio Jesús el gentío, le dio lástima y curó a los enfermos. Como se hizo tarde, se acercaron los discípulos a decirle: «Estamos en despoblado y es muy tarde, despide a la multitud para que vayan a las aldeas y se compren de comer.» Jesús les replicó: «No hace falta que vayan, dadles vosotros de comer.» Ellos le replicaron: «Si aquí no tenemos más que cinco panes y dos peces.» Les dijo: «Traédmelos.»

Mandó a la gente que se recostara en la hierba y, tomando los cinco panes y los dos peces, alzó la mirada al cielo, pronunció la bendición, partió los panes y se los dio a los discípulos; los discípulos se los dieron a la gente. Comieron todos hasta quedar satisfechos y recogieron doce cestos llenos de sobras. Comieron unos cinco mil hombres, sin contar mujeres y niños.

La multiplicació dels pans. Miniatura d'un còdex del segle XIV, titulat *Missal franciscà*, Biblioteca Nacional (París)

🗣️) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Donar de menjar i celebrar l'eucaristia

Mateu situa la primera multiplicació dels pans després de l'episodi de la mort de Joan Baptista. Aquí Mateu reprèn Marc com a guia del seu evangeli. La frase introductòria ho recorda i així justifica que Jesús s'allunyi dels pobles i poblats de l'entorn i marxi en una barca cap a un lloc despoblat. Això, que ho tenim també en Marc, en Mateu pren un altre aire: les multituds se n'assabenten i *el segueixen*. Aquestes multituds que *el segueixen* són un projecte d'Església. Mateu continua donant indicis d'un interès eclesial que es manifesta en múltiples detalls.

Quan Jesús arriba al lloc al qual es dirigien, es troba amb la gran multitud i se sent mogut a la

compassió. Això és comú als tres sinòptics. Tanmateix, Mateu, en comptes de presentar Jesús «ensenyant moltes coses» (Mc 6,34) o bé parlant-los del Regne (Lc 9,11), subratlla que Jesús va guarir els malalts (Mt 14,14).

La misericòrdia del Messies d'Israel amb el seu poble és un aspecte fonamental de Mateu. Recordem Mt 11,2: Joan va enviar els seus deixebles a preguntar-li: «Ets tu el qui ha de venir...?» I Jesús els respon: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu: els cecs hi veuen, els sords hi senten...». Són les obres del Regne que van molt més enllà del que s'esperava del Messies. Però són el model de l'estil dels seguidors de Jesús, el model de l'Església (cf. Mt 9,13 i 12,7).

A continuació ve la multiplicació dels pans i els peixos. El relat de Mateu més aviat omet detalls narratius del text de Marc. El resultat és una narració molt austera que, en consonància amb el que acabem de dir fa un moment, posa l'accent a donar de menjar als qui estan afamats. És la línia de les obres del Messies. Però Jesús, endemés, demana als deixebles que donin ells de menjar a la gent. És la petició a l'Església que es considera deixeble de Jesús. Per això la resonància eucarística del text és la que dóna sentit a les obres de misericòrdia no solament de Jesús sinó dels seus seguidors i enllaça els fets de donar de menjar i de celebrar l'eucaristia.

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

EXERCICIS I RECESSOS

Missioneres Germanes de Betània. Tanda d'exercicis del 24 al 30 d'agost, a la Casa Betània (c/ Bonavista, 37 - Cornellà), predicats pel P. Ramón Setó. Informació: t. 933 751 102.

Vuit dies d'exercicis a la Cova de St. Ignasi (Camí de la Cova, Manresa). Del 15 al 24 d'agost, amb José Ignacio González Faus, SJ. Informació: t. 938 720 422, c/e: info@covamanresa.cat

BREUS

Canal Youtube de la Fundació Joan Maragall. Durant aquest curs i amb motiu del 25è aniversari, aquesta Fundació ha obert un canal de Youtube per apropar més els actes organitzats al públic que els segueix, tant presencial com virtual. Ja s'hi poden veure les sessions d'algunes activitats, per exemple la lliçó inaugural del curs 2013-2014 de la periodista Mòni-

ca Terribas sobre «Mitjans de comunicació i religió: una relació complexada» (a la foto); les Jornades sobre «Viure la fe des de... la ciència, la filosofia, la comunicació, l'art, la política»; i la presentació del núm. 247 de *Qüestions de Vida Cristiana* (QVC) dedicat a sant Benet. YouTubeFJM.

CULMINA EL PROCÉS D'INTEGRACIÓ DE LES PROVÍNCIES JESUÏTES D'ESPANYA

El P. Llorenç Puig, nou delegat dels jesuïtes a Catalunya

P. Llorenç Puig

El passat 21 de juny culminà el procés d'integració de les províncies de la Companyia de Jesús a Espanya, en el qual s'ha treballat des de 2008, que suposa una renovació de l'organització interna dels jesuïtes amb l'objectiu de respondre als reptes de la societat actual i facilitar el treball apostòlic de la Companyia de Jesús.

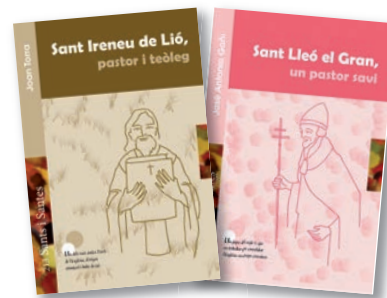
En el cas de Catalunya, aquest canvi comporta la creació d'una plataforma que té el capdavant un delegat. Per a aquest càrrec ha estat nomenat el P. Llorenç Puig, el delegat dels jesuïtes a Catalunya, que pren el relleu del P. Lluís Magriñà, el qual ha exercit com a provincial els darrers sis anys.

El P. Llorenç Puig (Barcelona, 1966) és doctor en ciències físiques. Ha estat director del centre d'estudis Cristianisme i Justícia i responsable de la coordinació dels centres Fe-Cultura-Justícia dels jesuïtes a Espanya. S'ha especialitzat en les relacions entre ecologia i religió.

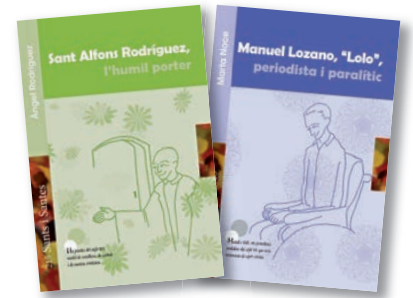
ca Terribas sobre «Mitjans de comunicació i religió: una relació complexada» (a la foto); les Jornades sobre «Viure la fe des de... la ciència, la filosofia, la comunicació, l'art, la política»; i la presentació del núm. 247 de *Qüestions de Vida Cristiana* (QVC) dedicat a sant Benet. YouTubeFJM.

LLIBRES

Col·lecció «Sant i Santes». Els darrers números d'aquesta col·lecció d'opuscles breus (30 pàg., 2,25 €) que nasqué d'una iniciativa del gran liturgista i bisbe Pere Tena i que edita en català i en castellà el Centre de Pastoral Litúrgica, són:

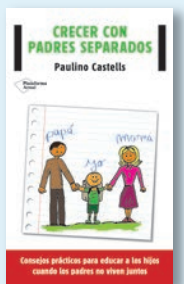
- *Sant Ireneu de Lió, pastor i teòleg*, per Joan Torra. Un dels pares de l'Església més antics, d'origen oriental i bisbe de Lió.
- *Sant Lleó, el Gran, un pastor savi*, per José A. Goñi. Un papa del s. v, que va treballar per consolidar l'Església en temps convulsos.

- *Sant Alfons Rodríguez, l'humil porter*, per Carlos Ros. Un jesuïta del s. xvi, model de senzillesa, de caritat i de saviesa cristiana.
- *Manuel Lozano, «Lolo», periodista i paralític*, per Marta Noce. Malalt i feble, un periodista andalús del segle xx que serà testimoni de vigor cristià.

Creixer con pares separados, del Dr. Paulino Castells.

El conegut professor i psiquiatra infantil ofereix en este llibre unos consejos prácticos para los padres separados, de manera que a pesar del fracaso de su relación como pareja conyugal puedan triunfar como pareja parental, es decir, en su ejercicio como padres responsables. El libro, editado por Plataforma Editorial, consta de 240 pág. Hoy iniciamos una serie de artículos a partir de esta obra en la pág. 2.

PALABRA Y VIDA

Las vacaciones del papa Francisco

En uno de los libros que se han publicado sobre el papa Francisco o sobre sus escritos —el titulado *Mente abierta, corazón creyente*— hay una anécdota muy significativa sobre las vacaciones de quien entonces era el cardenal arzobispo de Buenos Aires y ahora es el papa Francisco.

Escribe el prólogo del libro el arzobispo de Santa Fe de la Vera Cruz, José María Arancedo, que dice lo siguiente: «Recuerdo, y esto es algo testimonial, que una vez le pregunté sobre sus vacaciones, que hacía durante el mes de enero —tiempo de vacaciones en el mundo austral—, dónde iba. Recuerdo que me respondió que se quedaba en la curia y descansaba rezando y leyendo —releyendo— los clásicos. Su respuesta me sorprendió, pero me sirvió, y he tratado de ponerla en práctica. ¡Cuánto hemos perdido culturalmente con la ruptura con el mundo clásico!» —añade todavía este arzobispo, compañero del Papa en Argentina, que dice que ve en este aprecio del Papa por la lec-

tura de los autores clásicos el secreto de su buen manejo del idioma y de la belleza y la sobriedad de su prosa.

Este buen manejo del idioma se debe también al hecho de que el padre Bergoglio, siendo un joven jesuita, fue profesor de literatura en el Colegio de la Inmaculada Concepción de la ciudad de Santa Fe, dirigido por los jesuitas. «Antes de entrar en el seminario había estudiado química —explicó el Papa en un libro-entrevista— y pensé que me darían alguna materia científica, pero no, me encomendaron impartir psicología y literatura. La psicología la había estudiado cuando cursé filosofía y me resultaba fácil, mientras que para la literatura, que me gustaba mucho, me tuve que preparar durante el verano», explica quien entonces era el cardenal Bergoglio.

El profesor Bergoglio animaba a sus alumnos a escribir cuentos. En un viaje a Buenos Aires se los enseñó al escritor Jorge Luis Borges. Le gustaron tanto que dijo que había que

publicarlos y se ofreció para escribir el prólogo. Así fue, y se editó con el título de *Cuentos originales*. Además, el padre Bergoglio llevó un día al mismo Borges a dar una clase a sus alumnos del colegio de Santa Fe.

Los lectores ya saben, a estas alturas, que el Papa continúa con esta buena costumbre que tenía en Buenos Aires: dedicar el tiempo de vacaciones —durante el cual continúa en su residencia del Vaticano— a la oración y la lectura. Y también a trabajar. Él mismo me contó durante una audiencia a finales del verano pasado que había dedicado los días de vacaciones a redactar la exhortación apostólica *La alegría del Evangelio*, que es el documento programático de su pontificado.

Que el ejemplo del Papa nos sea un estímulo para dedicar el tiempo de vacaciones al cultivo de la oración y la lectura. Y, si puede ser, de los autores clásicos.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia